

MÁSOKÉRT EGYÜTT

Gemeinsam für andere

2023

67. évfolyam, 5. (900.) szám

ISSN 1026-2156

V. szám

Foto: Mihalik István

K E D V E S O L V A S Ó K !

Másokért együtt újságunk ezen száma az augusztustól októberig tartó időszakot foglalja össze. Egy olyan időszakot, amelyben idén - a megszokottól eltérően - három ünnepre is sor került: Páll Csilla művészettörténész a bécsi Szent István napról tudósít, melyet nemcsak az tett különlegessé, hogy először került megrendezésre, hanem az is, hogy ökumenikus lelkülettel ünnepelhettük magyarként Ausztria fővárosában.

Szeptember hónapja különleges eseményt hozott az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet számára, hiszen lelkészünk, Wagner Szilárd iktatását ünnepelhettük a Bécs-ottakringi evangélikus testvéreinkkel közösen. Különleges öröm, hogy pont erre az

évre esett lelkésszé szentelésének, ordinációjának 20. évfordulója. Ennek apropójából egy interjún keresztül tekintünk vissza eddigi pályafutására és kérdeztük jövőbeli terveiről. Ebből kiderült, hogy a legfontosabb számára a múltban és a jelenben egyaránt az evangélium hirdetése és Isten igéje az, amely a szolgálatát meghatározza.

Evangélikusokként az elmúlt hónapban emlékezünk meg a reformáció ünnepéről is. Wagner Szilárd írása felidézi a reformátor Luther útjának indulását, mely egészen máig, hozzánk vezetett!

Örömteli olvasást kívánok!

A szerkesztő

A T A R T A L O M T Ó L A F O R M Á I G É S T O V Á B B . . .

A reformáció ünnepe és az adventi idő kezdete között istentiszteleteinken elsősorban azzal az egyedülálló reménységgel foglalkozunk, amely csak a kereszténység sajátja, és amely szerint a földi életet valamilyen formában az örök élet követi. Sokan sokféleképpen nyilatkoztak erről a témáról és fejtették ki – sokszor egymásnak is ellentmondó – meggyőződésüket. Ez minden bizonnyal annak köszönhető, hogy a Szentírásban kevés információt találunk az eljövendő világról. Ami azonban éppen ezért érdekes, az az, hogy ez nem teszi kisebbé és nem jelentéktelenné el az örök élettel kapcsolatos elképzeléseket, reményeket és a meggyőződést.

Ha a reformáció eseménye és ünnepe felől tekintünk ezekre a kérdésekre, akkor nagyon fontos felismerés az, hogy mindarra, amit tenni készülünk az egyház megreformálása, a világ alakítása vagy a személyes életünk megfelelő mederbe terelése érdekében, arra nincs végtelen mennyiségű időnk. Ugyanakkor az is világosan látszik, hogy tennünk kell valamit, ami nem elsősorban szervezési, sokkal inkább lelki feladat.

Klaus Douglass „Új reformáció. 96 tétel az egyház jövőjéről“ címmel megjelent könyvében így fogalmaz: „Első feladat: Visszatérni a reformatori középpontba.

1. Luther szándéka az volt, hogy az egyház üzenetét bibliai alapokra helyezze, külső formáját pedig kora színvonalára emelje. Az egyház ez idő szerint olyan állapotban van, amely nem felel meg sem az egyik, sem a másik követelménynek.

2. A reformáció nem a tizenhatodik század eseménye, hanem ránk váró feladat.

3. Aki reformálni akarja az egyházat, annak a tartalom kérdéseivel kell kezdenie. Ezen a ponton azonban nem állhat meg.

4. Reformátoriak akkor lehetünk, ha tovább építjük a reformátorok művét, nem pedig, ha konzerváljuk.“ (Klaus Douglass - Az új reformáció, MRE Kálvin János Kiadó, Budapest, 2002)

Akár az egyházban és a gyülekezetben, akár a személyes életünkben a változás egyik leggyakoribb formája az alkalmazkodás a változásokhoz. Fontos képesség ez, de semmiképpen sem lehet az életünk egyetlen stratégiája.

Andreas Hermsdorf_pixelio.de

Jó keresni azokat a helyzeteket és lehetőségeket, amelyek többre: életünk és közösségeink alakítására adnak esélyt. Úgy gondolom, hogy erre az új választási periódus kezdetekor, amikor az egyházunkban újonnan megválasztott testületek újabb hat évre igyekeznek előre gondolkodni, különösen nagy lehetőség kínálkozik. Érdemes lenne talán átgondolni, hogy mi magunk, személyesen milyen módon szeretnénk kivenni a részünket ebből a munkából. Az 540 évvel ezelőtt született reformátorunk, Martin Luther személye ebben mindenképpen példa lehet számunkra. Hiszen egy nagyon nehéz egyházi helyzetben egyedül indult el az útra, ami egészen máig, hozzánk vezetett. Azt remélem, hogy az ő személye, és a lapunkban szereplő tanulságos és érdekes beszámolók erre a bátor, személyes indulásra is inspirálnak bennünket a magunk helyén.

Örömteli olvasást kíván:

Wagner Szilárd lelkész

INTERJÚ WAGNER SZILÁRD LELKÉSSZEL

2023. szeptember 24-én ünnepi istentisztelet keretében Dr. Matthias Geist bécsi szuperintendens és Dr. Lackner Pál püspök, a Magyarországi Evangélikus Egyház Püspöki Tanácsának titkára beiktatták a Bécs-Ottakringi és az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet szolgálatába Dr. Wagner Szilárd megválasztott lelkészt. Ennek alkalmából és lelkésszé szentelésének 20. évfordulója apropójából kérdeztük a lelkési hivatásról, tapasztalatairól és céljairól.

Kedves Szilárd!

Idén ünnepelted lelkésszé szentelésed 20. évfordulóját. Hogyan emlékszel vissza az ordinációd ünnepére?

Az ordináció természetesen egy nagyon különleges alkalom volt az életemben, hiszen az egy olyan szolgálatnak a kezdete, amely nem egyszerűen csak egy diplomához kötődik, hanem szükséges hozzá az az áldás is, amely elhangzik az ordinációs istentiszteleten. Jó egy ilyen közösségből indulni a lelkési szolgálatba. Az én lelkésszé szentelésem kicsit sajátos alkalom volt abból a szempontból, hogy már akkor tudtam, hogy nem fogok azonnal lelkési szolgálatba állni, hanem megkezdem a doktori tanulmányaimat a Heidelbergi Egyetemen, illetve az egyházzenei tanulmányaimat ugyancsak Heidelbergben az egyházzenei főiskolán. Így az az izgalom, hogy hová kerül az ember a lelkésszentelés után, az nem volt bennem, viszont annak a közösségnek a szeretete Sopronban, ahonnan elindultam, ott volt velem. Az alkalom Ittzés János püspök szolgálatával és olyan lelkészeknek a közreműködésével történt, akikkel már azelőtt is nagyon sokféle területen voltam kapcsolatban a különböző akkori munkáim, szolgálataim kapcsán. Nagyon bensőséges ünnepre emlékszem vissza. Egy olyan ünnepre, amely megerősített abban, hogy az az út,

Foto: Virágh László

amit elkezdtem a tanulmányokkal, valóban az Isten áldása által is kísért út, és van egy olyan jövője, amely az egyházhoz kötődő vagy az egyházhoz talán kevésbé kötődő emberek körében áldást hozhat. Betöltheti azt a szolgálatot, melyre mi mindannyian készülünk a tanulmányaink során, mégpedig az evangélium hirdetésére minden embernek.

Hogyan indultál el a lelkési pályán és mik voltak az eddigi főbb állomásai?

Úgy lehetne mondani talán, hogy voltak a hétköznapiakat meghatározó gyülekezeti szolgálatok, és amellet mindig valamiféle más szolgálat is, amit igyekeztem elvégezni az egyházban: nem csak az adott közösségben, hanem azon kívül is. 2007-ben volt az első olyan alkalom, amikor gyülekezeti szolgálatba léptem a Harkai Evangélikus Gyülekezetben Sopron mellett, illetve ezzel párhuzamosan az

az Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola iskolalelkésze is lettem. Így párhuzamosan végeztem egy jó darabig ezt a szolgálatot. A gyülekezetben egy nagyon régi betöltetlen lelkészi állást vettem át, és így a gyülekezetépítésnek az alapjaival elkezdve igyekeztem minél több mindent elérni. Az iskolában pedig a tanári pálya jellegzetességeit sikerült megtapasztalni, olyannyira, hogy osztályfőnökként is dolgoztam gimnáziumi osztályban 4 évig, és természetesen a hittantanítás, az áhítatok, a lelkigondozás, a különböző táborok voltak meghatározók ebben az időszakban. Az azt követő gyülekezeti szolgálatom pedig egy, illetve valójában több falusi közösségben történt. Nagyon szívesen emlékszem vissza a Marcalgergelyi-Szergényi Társult Evangélikus Gyülekezet lelkészi szolgálatára Veszprém megyében, amely számomra tényleg a gyülekezeti szolgálatnak az ideális módja volt a közösség az összetartását tekintve, az emberekkel való viszonyt tekintve és abban a tekintetben, ahogyan lelkészt befogad egy közösség. 2018-tól vagyok itt Ausztriában, az említett ottakringi, Bécs 16. kerületének az evangélikus gyülekezetében illetve az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezetben. A lelkészi szolgálat mellett mindig adódott persze más lehetőség is a szolgálatokra, különböző bizottságokban. Tíz évig Magyarországon országos orgonafelügyelő, koncerteket, orgona fesztiválokat szerveztünk, melyek közül az „Orgona Határok Nélkül” ma is működik. Az utolsó időszakban már Magyarországon jellemző volt, hogy a lelkészhiányok és a váltások miatt szinte mindig volt egy másik gyülekezet, vagy akár több is, ahol helyettesíteni kellett, és ahol a lelkészi szolgálatot a saját szolgálat mellett kellett vinni. Ez ma egy elég jellemző konstrukciója egy vidéki lelkész életének. Persze ennek is megvannak az örömei, hiszen sok embert ismer meg az ember, és sok területen tud szolgálni és közösséget építeni.

Voltak-e ezen az úton esetleg nehézségek vagy könnyebbségek? Mi (vagy ki) segített továbblendülni, miből tudsz meríteni a lelkészi hivatáshoz?

Azt kell mondjam, hogy azok a nehézségek, amiket tapasztaltam, azok szinte mindenütt jelenlévő nehézségek, és elsősorban azzal függenek össze, hogy az egyház többnyire úgy működik, hogy a legtöbb szolgálattevő nem főállásban, nem fizetett munkásként dolgozik, hanem a szabadidejéből áldoz rá időt. Ahogy az anyagi támogatás, úgy a befektetett munka is az emberek szabad akaratának eredménye. Azt gondolom, hogy a lelkészi szolgálatot és egyáltalán a gyülekezetépítést nagyon lehet segíteni azzal, hogy minél többen részt vesznek minél több munkaterületen, de azt sem lehet felróni senkinek, ha a saját élete, a saját hivatása, a saját egyéni feladatai mellett kevesebb ideje jut a gyülekezeti és lelkészi szolgálatot segíteni. Azt gondolom, hogy az igazi virágzása a gyülekezeti életnek ott tud bekövetkezni, ahol minél több segítő van, minél többen érzik feladatuknak a gyülekezet ügyének az előbbre vitelét. Ahol ez nagyon kevés vagy szinte senki nem vállalja, ott nagyon meg tud látszani a gyülekezet hétköznapijain is, hogy nehezen mozdul, nehezen változik, nehezen oldja meg azokat a kérdéseket amelyek kihívásként megjelennek. Ekkor lelki és anyagi értelemben is visszafejlődést láthatunk. A személyes életre vonatkozóan a legnagyobb nehézség, de ez nem a személyes nehézségem, hanem azt hiszem minden kollégáé, hogy ez a munka beláthatatlan. Mindig lehetne többet tenni, mindig lehetne még több időt rászánni, még egy könyvet elolvasni, még egy alkalmat kitalálni, még valakit meglátogatni és így tovább... . Érdekes módon azonban akkor a legeredményesebb ez a szolgálat, ha az ember meg tudja húzni azokat a határokat, amelyek a normális életnek a határai, hogy legyen idő családra,

legyen idő hobbira, legyen idő mindenre, ami a maga módján szintén erősíti az ember munkabíráását. Az a jó, ha az egyház erre még lehetőséget is ad. Éppen az elmúlt héten vettem részt egy ilyen kurzuson, amely kifejezetten a személyes lelki épülésnek az érdekében szerveződött és segít abban, hogy az ember megtartsa azt a lendületet, azt a lelkesedést, amely benne van, és azt ne veszítse el a hétköznapi munkakörében.

Már 2018 óta irányítod gyülekezetünket lelkesként. Hogyan éled meg az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezetben a lelkészi munkát? Mik voltak az eddigi tapasztalataid? Milyen különlegesnek mondható feladataid vannak itt?

Az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezetben való szolgálat egy nagyon speciális szolgálatot jelent. Egyébként ez így volt eddig is, az elődök idejében, és most is. Nagyon speciális hozzáállást igényel az az állapot, amikor egy egész ország magyar evangélikusaiért felel az ember. Ebből eleve következik az, hogy mindenkivel találkozni nem is lehet. Az istentiszteletek, amelyeket ünneplünk, valójában csak egy bizonyos földrajzi területet fednek le, és odagyülekeznek az emberek. Így egy kicsit nehéz gyülekezet-érzést előhozni a közösség találkozásakor vagy alkalmakor. Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy egy ausztriai közösségben magyar munka zajlik, így nyilván nem is lehetne az egész országot lefedni magyar lelkészekkel, hanem valójában egy viszonylag kis közösség ellátásáról van szó, ami rendszeres munkát igényel. Említhetem az istentiszteleteket és egyéb alkalmakat, gyülekezeti újságunkat vagy az internetes jelenlétünket. Nagy jelentősége van a gyülekezet életében a gyülekezet képviselőinek a magyar szervezetekben, egyeztetéseken vagy a nemzeti ünnepeken. Úgy érzem, hogy az itteni társadalmi élet a képviselői nagyon fontosnak

tartják azt, hogy az egyházak megjelenjenek és megmutassák magukat ezeken a társadalmi eseményeken is. Ezzel együtt természetesen nagyon fontos, hogy az eredeti elköteleződést, az eredeti feladatot ne tévesszük szem elől, ez pedig az evangélium a hirdetése. A legfontosabbnak mindig ennek kell lennie és ennek kell maradnia, hogy építsük azt az egyházi, hitbeli közösséget, amiért egyáltalán itt vagyunk, és amelyet szeretnénk a jövőben is megtartani és előrevinni. Isten igéje tehát az, ami meghatározza a szolgálatomat; ugyanúgy mint más gyülekezetben is annak idején, vagy párhuzamosan most, úgy a magyar gyülekezetben is, itt Ausztriában.

Foto: Mihalik István

Milyen céljaid vannak a jövőre nézve? Hová helyeznéd gyülekezeti munkád súlypontját az elkövetkezendő időszakban?

Már a kezdetektől fogva kihívást jelentett az az állapot, illetve konstrukció, amelyben ez a lelkészi szolgálat meg tud valósulni: az ausztriai osztrák gyülekezetekben az igazgatólelkészi szolgálat – amely egy teljes lelkészi állást jelent –, és emellett az ausztriai magyar szolgálat ennek egy részében.

Éppen ezért az időpontok összeegyeztetése mindig egy óriási kihívás. Ez nemcsak azt jelenti, hogy a két gyülekezet közötti konkurencia valósul meg olykor-olykor bizonyos események kapcsán, hanem nagyon kell arra is figyelni, hogy istentiszteleteink és egyéb alkalmaink a gyülekezeti tagjaink számára is megfelelő időpontban kerüljenek megrendezésre. Ezen kívül – ahogy az előbb is már említettem – a gyülekezeti munka súlypontját nemcsak a meglévő közösség megtartásában, hanem azoknak a megszólításában is látom, akik egy új generációját képezik az Ausztriában élő magyaroknak, így talán a mi gyülekezetünknek is. Persze ennek is megvan a maga dinamikája, úgy ahogy az elmúlt évtizedekben, úgy ma is. A gyülekezeti munka sokfélesége az, ami vonzóvá tudja tenni a közösséget mások számára, de elsősorban azok felé van felelősségünk, akik folyamatos kapcsolatot tartanak velünk, hiszen eddig is itt voltak, rendszeresen látogatják alkalmainkat, legközelebb is ott lesznek a templomban.

Mit üzensz a gyülekezetünk tagjainak most az új kezdéskor, mit üzensz a Másokért együtt újság olvasóinak?

Az elmúlt öt év, amikor tulajdonképpen próbaidőn tartózkodtam Ausztriában, nagyon sok kapcsolat létrehozását és nagyon sok kedves gyülekezeti tag megismerését tette lehetővé. A tény, hogy ez a szolgálat a beiktatással folytatódik, az annak az eredménye, hogy nagyon jól érzem magam ebben a közösségben. Az üzenet ezért egyszerűen annyi, hogy ahogyan egymásra figyelve és egymást szeretve, egymással közösen szolgálva dolgoztunk, legyen ez így a jövőben is. Aki pedig nem ennyire közelről ismeri ezt a közösséget, mert csak az újságunkat olvassa, neki azt üzenem, hogy keresse a közösséget. Keresse a közösséget ott ahol él, mert igazából az emberi kapcsolatok, a közösségek ott

tudnak felépülni, ahol rendszeres találkozásra vannak lehetőségek. Aztán hogyha van még energia, ha van még igény, van még idő, akkor keresse a közösséget velünk és próbáljuk meg egymással felvenni a kapcsolatot! Az anyanyelven hallott ige, az anyanyelven megélt közösség ugyanis mégiscsak egy nagyon speciális dolog és lehetőség. Tudom, hogy nagyon sokaknak van igénye arra, hogy az új országban, amelyben él, legyen egy kis hazai, legyen egy kis anyanyelv, legyen egy kis anyanyelvi bibliaolvasás. Ez lehetővé teszi, hogy folyamatosan tarthassuk a kapcsolatot az anyanyelvünkkel, ezen keresztül pedig természetesen egy picit az anyaországgal is.

Köszönjük az interjút! Munkádhoz sok sikert kívánunk!

Az interjút készítette: Szeitl-Eibinger Zita

Foto: Mihalik István

S Z E N T I S T V Á N N A P I Ü N N E P A B É C S I M A G Y A R N A G Y K Ö V E T S É G B E N

2023. szeptember 10-én első alkalommal került sor arra az ökumenikus ünnepségre, amit a három bécsi magyar felekezet közösen szervezett és amelyre a bécsi magyar nagykövetségen került sor. Az ünnepség az épület belső díszudvarában kezdődött, ahol Szilágyiné Bátorfi Edit rendkívüli és meghatalmazott nagykövet köszöntötte a vendégeket. Utána Mentsik Szilvia - az AMAPED (Ausztriai Magyar Pedagógusok Egyesülete) vezetője - mint az Ausztriai Magyar Szervezetek Kerekasztalának elnöke üdvözölte az egybegyűlt társaságot, majd fellépett a Délibáb Bécsi Magyar Kultúregyesület tánccsoportja.

A kisebb gyermekeknek a díszudvarban Balázs Lilla és a cserkészek tartottak interaktív mesemondást, a nagyobbak történelmi és nyelvi foglalkozásban vehettek részt, míg a felnőttek az épület első emeleti dísztermébe vonultak fel.

Az ott megtartott ökumenikus istentisztelet vendégigehirdetője Korzenszky Richárd bencés szerzetes, a Tihanyi Bencés Apátság volt előjárója volt. A szolgálattevők voltak; Simon Ferenc katolikus esperes-plébános, Karvansky Mónika református lelképásztor, Wagner Szilárd, evangélikus lelkész és Tóth Imre orgonaművész. A hagyományos kenyérszentelésre Simon Ferenc plébános készítette a kenyeret, amit apró kockákra vágva a vendégeknek ki is osztott. Wagner Szilárd lelkészünk a hallgatóságot egy kánonnal vonta be az ünnepségbe. Az evangélikus énekeskönyv 586. énekét („Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel”) énekeltük.

Egy rövid szünet után a Szent Mihály Szekere Vándorszínház tagjai magyar operaáriákat és operett dalokat énekeltek. A szép és hangulatos ünnepség szeretetvendégséggel zárult a nagykövetség udvarán.

A Szent István nap megünneplésének célja a nagykövetségen többek között az volt, hogy a Bécsben és környékén élő magyarokat összehozza, az ifjúságnak és a felnőtteknek alkalmat adjon a magyar közösségben való találkozásra, valamint a vallási és kulturális tradícióink ápolására. A bécsi, illetve ausztriai magyar szervezetek és felekezetek együttműködése fontos szerepet játszik ebben a magyarokat és családjaikat összetartó stratégiában.

A nagyszámú vendégsereg megjelenése biztató jel arra, hogy a nagykövetségen a Szt. István ünnep közös megünneplésével idén akár egy új „tradíció” születhetett.

Az ünnepségről Méreg Attila, a Világjárók Klubja Bécs főszerkesztője készített videó-összeállítást, amit ezen a linken lehet megtekinteni.

https://www.youtube.com/watch?v=ZfCFVxnH_NU&fbclid=IwAR37jcHRGu0cPsecVVqRyo2qztPdR4jNYOTFUQTWLUTcHbnkqUuV4vUv8E

*A kánont ezen a videó-linken Foto: Mihalik István lehet meghallgatni: <https://www.youtube.com/watch?v=IiYBznV6xA>

Páll Csilla

Foto: Mihalik István

Impressum

Medieninhaber und Herausgeber:

Presbyterium der
Ungarischen Evangelischen Gemeinde
A.B. in Österreich A-1060 Wien,
Capistrangasse 2/15
Tel. +43 650 58 777 12,
E-mail: maegy.austria@gmail.com
Gefördert aus Mitteln der Volksgruppenförderung

Erscheinungsort: Wien

Verlagspostamt: A-1060 Wien

Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Richtung der Zeitung:

Informationen über die Tätigkeiten und
Veranstaltungen in der Pfarrgemeinde

Redaktion: Pfarrer Szilárd Wagner, Lektorin Zita Szeitl-Eibinger

Bankverbindung: Bank Austria, A-1011 Wien, Schottengasse 6.

IBAN: AT701100000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW

ISTENTISZTELETEK ÉS GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Nagy örömmel hívunk és várunk mindenkit istentiszteleteinkre és
gyülekezeti alkalmainkra.

BÉCS

December 3. 15 óra	Istentisztelet	Markuskirche, Wien-Ottakring,
Thaliastraße 156. 1160 Wien
December 3. 17.30	„Advent a könyvtárban” - a Bornemisza Péter Társaság és
gyülekezetünk közös rendezvénye.	Capistrangasse 2/15, 1060 Wien
December 8. 17 óra	„Az állatok konferenciája” - orgonakoncert gyerekeknek.	Markuskirche, Wien-Ottakring
December 20. 18 óra	„Adventi beszélgetés”	Markuskirche, Wien-Ottakring

GRAZ

December 10. 16 óra	Istentisztelet	Heilandskirche, Graz, Kaiser-Josef-Platz 9.
Január 21. 16 óra	Ökumenikus istentisztelet	Kalvarienbergkirche, Graz, Kalvarienbergstraße 155.

